

всѣкжде се показвалъ за грѣкъ и давалъ парични помощи на грѣцитѣ.

Искра за събуждане

Единъ день, когато Василь Априловъ високо и разпалено говорѣлъ, какъ да се наредятъ училищата въ „неговото отечество Гърция,“ въ кафенето имало единъ непознатъ търговецъ, дошелъ отъ Балкана. Той се приближилъ до Априлова и му прешепналъ:

— Слушай, приятелю! Ти казвашъ, че си грѣкъ (елинъ). Кажи ми, въ кой градъ си се родилъ и кои сж твоитѣ родители?

Априловъ отговорилъ, че се родилъ въ Габрово.

— Тогава ти не си никакъвъ грѣкъ, а *българинъ*, защото въ Габрово нѣма нито единъ грѣкъ, и твоитѣ родители сж чисти българи.

Априловъ останалъ като грѣмнатъ и соннато казалъ:

— Братята ми сж грѣци и азъ съмъ грѣкъ!

Непознатиятъ пакъ отворилъ уста и натъртилъ:

— Твоитѣ братя сж погрѣчени, както и ти, но твоитѣ сестри въ Габрово сж българки. Грѣцкитѣ търговци въ Русия сж ви замотали ума. Разпитайте и ще се увѣрите.

Непознатиятъ излѣзълъ отъ кафенето. Василь Априловъ останалъ, но думитѣ на непознатия много го жегнали.

Отъ тази минута Василь не можалъ да спи спокойно. Въ неговия умъ постоянно звѣнтѣли думитѣ: *„изучи рода си и ще се увѣришъ!“* Тази мисль страшно го измѣчвала. Той се качилъ на кораба да се върне въ Одеса и презъ цѣлия пѣтъ мислилъ, дали е истина това, що му казалъ непознатиятъ въ цариградското кафене?

Василь Априловъ ималъ добро сърдце и взелъ честно и синовно да мисли за своитѣ родители. Може би, че е българинъ, а той това не знае. Излѣзълъ отъ бащинъ домъ мѣничѣкъ, на 10—11 години, порасълъ все между чужденци, а грѣцитѣ постоянно му думали, че е